

Psicologia de prínceps

Dm, 17/09/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Les paraules ressonen amb nitidesa al Centre d'Estudis de Sumaré, a Rio de Janeiro, el diumenge 28 de juliol del 2013: «Els bisbes han de ser homes que no tinguin psicologia de prínceps.» Parla el papa Francesc als bisbes responsables del CELAM, que agrupa les 22 Conferències Episcopals d'Amèrica Llatina i el Carib. Un auditori excepcional. La psicologia de prínceps es configura per l'ambició de conquesta, el desig dels honors, l'afany de poder, la voluntat de domini, l'ànsia de manar, la incapacitat d'escoltar, la cerca del reconeixement, l'accent en la importància personal, l'allunyament de les masses, l'expectativa dels primers llocs, el foment del carrerisme... i la pretensió final de deixar de ser príncep per ser rei o emperador. Prínceps de l'Església, ha estat una expressió que s'ha encunyat en segles passats per part dels primers mandatariis.

On és el problema? L'error consisteix clarament a construir una figura eclesial al marge de l'evangeli de Jesucrist. El bisbe, en canvi, és un pastor que vetlla sobre el ramat, proper a la gent, amb molta mansuetud, pacient, misericordiós, amant de la pobresa (lliure davant del Senyor i auster de vida)... No es tracta de jutjar els nostres bisbes, sinó que ells mateixos avaluin les pròpies actituds a la llum de l'evangeli, perquè els bisbes tampoc hi són per complaure perquè sí les expectatives de les comunitats cristianes, encara que les han de conèixer i, si cal, atendre-les. El seu paper mediador entre Déu i l'Església té riscos. El principal, creure's que són tan a prop de la divinitat que s'oblidin dels homes i dones confiats a la seva cura. El diable va temptar Jesús perquè convertís el Regne en un espectacle. El va saber vèncer perquè va viure a fons el misteri de l'encarnació. Déu en l'home. No hi ha clau cristiana que no sigui aquesta.

Un bisbe, com qualsevol cristià, sempre tindrà una batalla interna entre la crida de Déu i les tendències dels seus instints; entre les orientacions de l'evangeli i la necessitat de poder i de reconeixement. Els primers deixebles no van estar exempts d'aquestes dinàmiques. Camí de Cafarnaüm disputen entre ells per veure quin és el més important. La mare dels fills de Zebedeu demana a Jesús que faci seure els seus dos fills, un a la seva esquerra i l'altre a la dreta. Els altres s'indignen no tant per amor a l'evangeli sinó per considerar-se relegats, perquè estan posseïts per les mateixes ambicions. Ja llavors existia la psicologia de prínceps. L'Església, quan ha estat més humana que cristiana, ha accentuat aquesta psicologia que, com un virus persistent, sempre està a l'aguait.

Tant de bo el papa Francesc aconseguís aplicar en els nomenaments futurs els criteris evangèlics que ell mateix ha desgranat en traçar el perfil del bisbe en les dues ocasions que ho ha fet! I que els nuncis col·laborin sense doblegar-se a interessos allunyats del Regne de Déu.